

vil godt melde klart ud, at hvis det er tilfældet, skal vi ratificere den traktat i Danmark for at lade de andre køre videre, men der skal så, ligesom der blev i Edinburgh, være lavet en bindende aftale, der holder os udenfor, og så kan jeg love hr. Keld Albrechtsen, at så skal vi nok mødes på alle landets talerstole for at få lavet den om i løbet af et stykke tid; men det er en politisk kamp herhjemme.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig indledningsvis sige til hr. Duetoft, at der bliver ikke fra min side nogen kappestrid mellem Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, i hvert fald ikke ud fra det udgangspunkt, som hr. Duetoft gav udtryk for, for i Dansk Folkeparti har vi ikke noget problem med, at andre europæiske lande ønsker et udvidet samarbejde på nogle områder. Vi mener, at det skal være en ret for et land at sige, at der er et område, man ikke ønsker at deltage i samarbejdet på, men det skal så naturligvis ikke forhindre de øvrige lande i at vælge at gå videre.

Der er så nogle praktiske problemer, der skal løses, når man vælger at gå den vej, nemlig Europa-Parlamentets diskussioner, diskussioner i Ministerråd osv., men udgangspunktet er vi i hvert fald enige om, og så må vi diskutere, hvordan man rent praktisk kan løse problemerne.

Jeg vil sige til Enhedslisten, at jeg synes, det er en god idé at rejse denne debat i lighed med andre debatter, som også er rejst på EU-området, og når det er nødvendigt med den slags debatter, selv om visse ordførere har givet udtryk for utilfredshed med dem, er det, fordi det er svært hele tiden at vide sig sikker på, hvad det er for en EU-linje, specielt regeringen lægger op til. Vi har set en slingrekurs på flere områder, som gør det nødvendigt at få en debat i Folketingssalen, hvor det i det mindste er til fordel.

Først og fremmest er det udtryk for en slingrekurs, at regeringen har sagt, at man skal have en bred folkelig debat om de forskellige EU-områder, inden man fra dansk side lægger sig fast på en holdning til regeringskonferencen, samtidig med at regeringen ikke klart har spillet ud med, hvad den selv vil.

Det seneste er så, at man ikke ønsker at lægge sit udspil frem for offentligheden, før det er forhandlet på plads med et flertal i Folketinget. Det medfører, at det ikke er muligt at debattere regeringens oplæg i fuld offentlighed, før et

flertal er på plads, og det betyder også, at det bliver meget svært at få bredt EU-debatten ud til det niveau, som jeg ellers troede flere herinde i salen ønskede.

På dette område føler vi, at man løber fra et tidligere løfte, idet vi, hver eneste gang vi har stillet også skriftlige spørgsmål til regeringen om holdningen til et bestemt EU-område, har fået at vide, at vi først kan få svar efter denne brede offentlige debat; men den kommer ikke for alvor i gang, for man ønsker ikke at komme med et oplæg, før man har forhandlet det på plads med et flertal her i Folketinget.

Det andet område, som regeringen også har givet udtryk for en slingrekurs på, er i spørgsmålet om en folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen. Den tvivl, der er, har statsminister Poul Nyrup Rasmussen skabt, og det er meget uheldigt. Det er ikke bare uheldigt og ufornuftigt, men også uforståeligt.

I forbindelse med de debatter, der var om Maastricht-Traktatens vedtagelse og Edinburgh-Afgørelsen, stod det netop klart, at man nu skulle spørge befolkningen, hver gang der på EU-plan blev taget et skridt i retning af et større eller mindre samarbejde. Det var befolkningen, der skulle sætte tempoet, og ikke politikerne, og derfor er det uforståeligt, at der nu via statsministerens udtalelser om dette emne er skabt tvivl om, hvorvidt der kommer en folkeafstemning efter regeringskonferencen.

Når man er løbet fra så helt centrale løfter til den danske befolkning, rejser der sig jo spørgsmålet: Hvad så med de politiske løfter, man har givet? Hvad så med substansen i de løfter, man har givet den danske befolkning, bl.a. på de områder, som Enhedslisten har taget initiativ til en forespørgselsdebat om i dag? Kan vi regne med dem?

Det ved vi ikke endnu. Det ved vi måske om nogle måneder, når det danske oplæg til regeringskonferencen er kendt, og da må vi så tage stilling til, i hvilket omfang man har taget højde for de løfter.

I bund og grund er det egentlig et pudsigt udgangspunkt, vi overhovedet har for debatten i dag:

En debat og en afstemning om Maastricht-Traktaten i 1992 endte med, at et meget stort flertal i Folketinget blev underkendt af den danske befolkning. Derefter definerer man så ud fra læserbreve og debatter, hvorfor den danske befolkning stemte nej. Man udvælger fire områder som de områder, der er helt afgørende - det